

Concert d'Any Nou —Orquestra Simfònica del Vallès

Nadal al Palau

Diumenge, 1 de gener de 2023 - 21 h

Dilluns, 2 de gener de 2023 - 18 h

Dissabte, 7 de gener de 2023 - 21 h

Sala de Concerts

Amb el patrocini de:

Amb el suport de:

Membre de:

Programa

Marga Cloquell, soprano

Orquestra Simfònica del Vallès

Oliver Díaz, director

Jacques Offenbach (1819-1880)

Obertura de *Le vie parisienne*

Luigi Arditi (1822-1903)

Il bacio (vals)

Johann Strauss (1825-1899)

Obertura d'*El baró gitano*

Franz Lehár (1870-1948)

“Vilja-Lied”, de *Die lustige Witze*

Johann Strauss

Orpheus-Quadrille, op. 236 (sobre temes de J. Offenbach)

Zivio!, marsch, op. 456

“Mein Herr Marquis”, de *Die Fledermaus*

Vals de l'emperador, op. 437

Vergnügungszug, polka, op. 281

Josef Strauss (1827-1870)

Winterlust, polka schnell, op. 121

Johann Strauss

El bell Danubi blau, op. 314

Champagner-Polka, op. 211

Durada aproximada del concert: 70 minuts, sense pausa.

#clàssics #popular

The background is a deep blue underwater scene. In the center, a circular frame contains a person swimming upwards with their head above water. The water is filled with bubbles and small fish. At the bottom, there are coral reefs and larger jellyfish.

Fundació **FLUIDRA**

Llegat Joan Planes

Compromesos
amb la piscina solidària,
l'aigua i la cultura

Poema

casa, graner i estable: reconstruir tenebra

i déu va dir: que els homes parlin.
i els homes van construir cases per no moure-se'n:
ja no els calia anar a l'encontre de les coses,
tot tenia nom, només esperaven el perdó de l'alba.

i déu va dir: que els homes llegeixin.
i els homes van construir més cases, però no per viure-hi:
hi acumulaven les fulles i el gra i les emanacions imperfectes,
en les quals algú hauria de llegir, de nit, la paraula del senyor.

i déu va dir: que els homes raonin.
i els homes van construir unes altres cases, tampoc per viure-hi:
podien fer lleis, fer que el bestiar obeís i també pensar en la justícia,
o donar-se altres ocupacions per evitar la llum entre nit i nit.

Eduard Escoffet

Menys i tot (LaBreu edicions, 2017)

Palau
de la Música
Catalana

Abonaments
a la carta
a partir de
3 concerts!

Mitsuko Uchida
& Mahler Chamber Orchestra

Grigory Sokolov

Missa en Si menor de Bach
amb John Eliot Gardiner

La bella molinera de Schubert
amb Christoph Prégardien

Quartet Casals

La Patètica de Txaikovski
amb Teodor Currentzis

Il ritorno d'Ulisse in patria de Monteverdi

Goyescas de Granados
amb Javier Perianes

... i més de 100 concerts!

Abonaments a la carta fins al 15% de descompte.

Comentari

El 2023, a ritme de marxes, valsos i alegries

Encetar l'any amb força, vitalitat i joia. Això és el que ens proposa el concert d'avui, que gira calendari ballant amb la majestuositat. I ho fa amb l'Orquestra Simfònica del Vallès, dirigida per Oliver Díaz, i la soprano Marga Cloquell, amb valsos, marxes i polques que ens impregnaran de l'optimisme necessari per encarar els nous dies.

El tret de sortida ens arriba amb l'obertura de *Le vie parisienne*, la gran obra de l'inventor de l'opereta, Jacques Offenbach (1819-1880). Conegut com un virtuós del violoncel i pel seu caràcter bromista, el seu nom real era Jacobs Eberts, però va agafar el pseudònim de la ciutat Offenbach del Maine, d'on era originari el seu pare. Vibrant i desenfadada, aquesta peça va ser feta amb llibret d'Henri Meilhac i Ludovic Halévy. A diferència de les seves composicions anteriors, que tractaven de temes mitològics, aquesta obra –repartida en cinc actes que després van ser reduïts a quatre– resalta per una crítica humorística als costums frívols que impregnaven el París del segle XIX. Ens ho hem d'imaginar: la ciutat està vestida de la reforma de Haussmann que havia modernitzat la capital francesa. Els canvis accelerats, l'abundància de plaers, els bulevards. I alhora, l'altre cantó de la moneda: d'una banda, la desigualtat que això provocava, i d'una altra, la frivolitat que passejava tota aquesta burgesia. Estrenada al Théâtre du Palais Royal de París el 31 d'octubre de 1866, Offenbach s'endinsa en una ciutat agitada per l'entusiasme de la celebració de l'Exposició Universal de París, que arribaria un any següent, el 1867. Enmig d'aquest bullici i excitació, l'obra explica la història de Raoul de Gardefeu, que, rebutjat per la seva amant, Métella, vol buscar un nou amor. Enamorat de la bellesa de la baronessa de Gondremarck, que acaba d'arribar amb el seu marit des de Suècia per gaudir de l'Exposició, fa un pla per seduir-la: Gardefeu proposa als seus socis de disfressar-se per enganyar els turistes que no estan familiaritzats amb la ciutat. Una mofa de la vida parisenca de la qual escoltarem només l'obertura, que ja és prou representativa de l'espurna i la bellugadissa musical amb què Offenbach va retratar tot un temps.

I de París anem a Itàlia amb un pensament: que en aquest any que estrenem no ens falti ni l'amor ni el desig. I és que ara arriba el moment d'*Il bacio*, del violinista, compositor i director d'orquestra Luigi Arditi (1822-1903). Si bé va ser autor d'òperes com *I briganti*, *Il corsaro* i *La spia*, el que el va fer transcendir més van ser els minuts que dura aquest petó en forma de vals. Amb un aire lleuger i somiador, està basat en el text que el baríton Gottardo Aldighieri (1824-1906) va dedicar a la soprano Marietta Piccolomini. En aquesta declaració íntima canta als quatre vents allò que més voldria: *“Als llavis si pogués, un dolç petó t’hi faria. Et diria tantes dolces paraules d’amor, sempre asseguda al teu costat, mil paraules plaents et diria. I els teus batecs escoltaria responent el meu cor. Ni pedres precioses ni perles no desitjo, no vull un altre amor. Una mirada teva és la meua alegria, un petó teu, el meu tresor. Vine cap a mi! No tardis més! Vine, deixa’m viure embriagada”*.

I arribem al compositor que més ens acompanyarà en aquest concert: el rei del vals, Johann Strauss II (1825-1899). Admirat pels més grans, Wagner en va dir: *“És el cervell més musical que mai he conegut”*. Però d'entrada no ho va tenir fàcil: el seu pare, Johann Strauss I (1804-1849), volia que treballés al banc, i no va ser fins que es va allunyar d'ell que no es va poder entregar plenament a la música fundant la seva pròpia orquestra i convertint-se en rival del seu pare. Tant era que fos música de ball com operetes: va ser el mestre indiscutible de la música d'entreteniment. Entre el 1871 i el 1897 va compondre més d'una dotzena d'operetes, entre les quals destaquen *Die Fledermaus* (El ratpenat) i *Der Zigeunerbaron* (El baró gitano), títol del qual escoltarem l'obertura. Inspirada en la història escrita per Mór Jókai, el llibret és d'Ignaz Schnitzer. Tant ell com Strauss volien que fos una òpera, però després de diverses revisions va esdevenir els que molts crítics anomenen una òpera còmica. Com a curiositat, Strauss va interrompre'n la composició la tardor del 1883 per l'enverinament per nicotina que li havia provocat pèrdues de coneixement. També va haver d'aturar-ne la composició a l'acte III, quan la seva tercera esposa, Adele Strauss, va emmalaltir. L'obra es va poder acabar la tardor del 1885, amb Schitzer fent diverses revisions del llibret per adequar-se a l'estil de composició de Strauss, que era diferent de les seves obres prèvies. Estrenada el 1885 al Teatre de Viena, ben aviat es va convertir en un èxit de què Strauss gaudiria tota la vida.

I donem pas a *La viuda alegre*, una opereta de Franz Lehár (1870-1948), amb el llibret de Victor León i Leo Stein. Basada en la comèdia *L'attaché d'ambassade* (1861), d'Herni Meilhac, la història és ben rocambolesca: a l'ambaixada de Pontevedre, a París, s'hi celebra una festa organitzada pel baró Zeta. La seva dona, Valencienne, flirteja amb Camille Glawari, però el baró ni ho nota, perquè té tota l'atenció en la jove viuda Hanna Glawaries, que és molt i molt rica: acaba d'heretar cinquanta milions de francs del seu difunt marit. El baró només té una idea al cap: que no es casi amb algú de fora, perquè si s'emportés a un altre indret la seva fortuna, Pontevedre quedaria en la misèria. I el baró fa que vingui el qui havia estat l'antic amant d'ella perquè tornin a estar junts, però ell s'hi nega. I és així com tot plegat es va enredant. Va ser estrenada a Viena el 30 de desembre de 1905 i des d'aleshores es considera una de les obres més importants d'aquest gènere i se segueix representant arreu. Obra irreverent i amb glamur, plena de ball, música i diversió, la tragèdia no hi pot fer cap. Fins i tot l'aire que pren tot plegat fa que cap preocupació ens acabi de preocupar.

I tornem a la família Strauss, amb el fill, Johann Strauss II, i la vitalitat de la seva opereta *Orpheus-Quadrille*, op. 236 (sobre temes de J. Offenbach). El 1860 es va aixecar el teló del Carl-Theater de Viena per rebre la primera producció en alemany de la paròdia de la mitologia grega d'Offenbach, *Orfeu a l'inframón*. Entre el públic hi havia Johann Strauss II. Encisat, va crear una obra a partir d'alguns dels temes més atractius del que havia escoltat. La primera representació de l'*Orpheus-Quadrille* va tenir lloc el 18 d'abril de 1860, quan el mateix Strauss va dirigir la nova obra en un concert a la taverna Zumgrossen Zeisig, al suburbi vienès de Neubau.

I seguim espolsant-nos el fred amb una marxa que encomana bon humor: *Zivio!*, op. 456. L'obra va ser compilada a partir de motius de l'opereta *Jabuka*, estrenada el 1894. S'uneix així a una sèrie de composicions (opus números 455, 457, 458, 459 i 460) que recullen tots els temes d'aquesta opereta. La paraula *Zivio* es tradueix com a "Salut!", per això a vegades s'ha associat com una obra per beure i brindar. I passem a "Mein Herr Marquis", una ària per a soprano del segon acte d'una de les operetes més conegudes de Johann Strauss II, *El ratpenat*. Estrenada el 1874 a Viena, el llibret està inspirat en un *vaudeville* francès (*El sopar de Cap d'Any* de Meilhac i Halévy). Ben aviat es va convertir en un èxit mundial, fins i tot Mahler la va consagrar a l'Òpera de Viena. De fet, s'ha convertit en un símbol de la tradició vienesa. En aquest segon acte trobem Adele, una cambrera que ha agafat en préstec un dels vestits de la seva mestressa Rosalinda sense permís. Ha anat a una festa, també sense permís, i allà és reconeguda pel marit de la mestressa, Gabriel von Eisenstein. Preocupat de trobar-se en problemes, ella el convenç entre riallades que no és una criada: "*Un home com tu ho hauria d'entendre millor, això. Per tant, us aconsello que mireu amb més precisió les persones! La meva mà segurament està massa bé, el meu peu és tan delicat i petit. [...] La meva cintura, el meu bullici, les coses que no trobaràs mai en una criada! Realment ho heu d'admetre, aquest error va ser molt divertit! Sí, molt divertit, això és, has de perdonar-me. [...] És molt graciosa aquesta situació!*".

I d'aquesta comèdia passem al gran i majestuós *Vals de l'emperador*, op. 437, potser el més famós del catàleg de Johann Strauss II. D'entrada s'havia titulat "Agafats de la mà", i l'havia fet amb motiu de la visita que l'agost del 1889 l'emperador Francesc Josep d'Àustria havia fet a l'emperador Guillem II d'Alemanya per enfortir encara més les relacions entre els dos imperis. L'editor Fritz Simrock va suggerir a Strauss que *Vals de l'emperador* podria ser un títol més adequat per a l'obra: d'aquesta manera el vals semblaria dedicat als dos monarques. Amb aquest títol es va representar per primera vegada el 21 d'octubre de 1889 a Berlín. En la peça s'aprecia la majestuositat de composició: comença amb una suau marxa que avança en *crescendo*, mentre s'introdueix la melodia principal, que roman al fons. Mentre s'apropa el final, un solo de violoncel repeteix la primera estructura abans de finalitzar amb la decisió de les trompetes. Aquesta composició s'inclou a la banda sonora de la pel·lícula *The last emperor* de Bernardo Bertolucci.

I és hora de pujar al vagó del *Vergnügungszug*, polka, op. 281. Una polca ràpida que Johann Strauss II va compondre per a l'Associació d'Industrials. El cas és que el 19 de gener de 1864 se celebrava la inauguració de la nova xarxa ferroviària del sud d'Àustria. El seu pare ja havia aplaudit la inauguració del primer ferrocarril de vapor a Àustria amb un vals, *Eisenbahn-Wälzer Lust*, op. 89, i el seu germà Eduard Strauss també va escriure la polca *Fast Bahn Frei*, op. 45 per celebrar una nova línia ferroviària. I a ritme de locomotora, canviem de germà: Josef Strauss (1827-1870). A diferència dels qui tenia a la vora, ell no volia fer carrera musical, ben al contrari: va treballar com a aparellador en la construcció d'una presa i va arribar a dissenyar dues màquines per netejar els carrers. A la darrereria del 1852, quan el seu germà Johann va tornar exhaust d'una gira, Josef el va haver de substituir fent de mestre de capella durant un any. I cada vegada més va haver de suplir-lo. Va rebre classes de composició, va aprendre a tocar el violí i va crear tot de valsos. Avui n'escoltarem una polca: *Winterlust*, polka schnell, op. 121, en què parla de l'alegria de l'hivern. Gairebé sembla l'impuls que en aquesta entrada d'any ens empeny a no adormir-nos, a anar per feina, a fer el que vulguem fer.

I tornem a Johann Strauss. La seva obra conté valsos, polques, marxes: tot allò que a la Viena del segle XIX feia ballar. *El bell Danubi blau*, op. 314 és un dels valsos més famosos que es coneixen. De fet, els austríacs el consideren el seu segon himne nacional. El febrer del 1867 Johann von Herbeck, director del Männergesangverein de Viena, va demanar a Strauss que li escrivís un vals per al seu cor. A Herbeck feia molt de temps que el repertori del cor masculí no li acabava de fer el pes: el considerava mediocre. Entremig cal tenir present que Viena venia de la derrota d'Àustria contra Prússia a la guerra de les Set Setmanes, i que és per això que l'ambient que amarava la ciutat era molt baix i calia fer-lo remuntar. El comissari de policia Josef Weyl, que va ser encarregat de la lletra del vals, va aprofitar l'oportunitat per manifestar els seus sentiments polítics. Als cantaires no els va agradar i van protestar en l'assaig. Strauss, el mateix any, va dirigir-ne una versió instrumental a París. I més de vint anys després, el 1889, Von Gerneth en va escriure una altra lletra, que és la que ha quedat com a definitiva: *"Danubi, tan blau, tan bell i blau, a través de la vall i el camp et desplaces cap avall. La nostra Viena et saluda, la teva cinta de plata uneix totes les terres, i l'alegria del cor colpeja la formosa riba. Lluny del Bosc Negre t'afanyes cap al mar beneint-ho tot. Flueixes cap a l'Est acollint molts germans. Imatge d'unitat de tots els temps! Antics castells et veuen des de dalt, i et saluden des de lluny, i les muntanyes escarpades que llueixen al matí es reflecteixen en la dansa de les teves onades. Les sirenes al fons xiuxiuegen el que escoltes sota el cel blau. El soroll de quan passes és una cançó de fa molt de temps i els sons més brillants no sempre se'ls emporten. Mantingues les teves onades a Viena, que tant t'estima! Allà on vagis no trobaràs cap altre lloc com Viena!"*. El 13 de febrer de 1867 va estrenar-se a la Sala Diana amb la batuta de Rudolf Weinburm. L'orquestra creada pels germans Josef i Eduard Strauss va acompanyar el cor. En acabar, Strauss va comentar al seu germà Josef: *"Que el dimoni s'endugui aquest maleït vals. Només em sap greu per la coda, que vaig pensar que agradaria més"*. En aquesta obra trobem allò essencial en l'art de Strauss: els generosos compassos de la introducció i en l'amplitud de la coda final. També, com a curiositat, Johannes Brahms, després d'un sopar ple de menjar i vi, va escriure els primers compassos del vals al ventall d'Adele Strauss i l'hi va dedicar amb una confessió reveladora: *"Lamentablement no compost per Johannes Brahms"*.

I després d'haver remat pel llarg Danubi blau, acabem el concert amb l'efervescent *Champagner-Polka*, op. 211, també de Johann Strauss II. La va escriure durant la temporada de concerts de l'estiu del 1858 a Pavlovsk, prop de Sant Petersburg, on es va interpretar per primer cop el 12 d'agost del mateix any. Strauss també va dirigir la seva *polka* a Moscou. Poc després, quan va tornar a Àustria, va dirigir-la en un festival titulat Per al Retorn de Sant Petersburg, al Volksgarten de Viena, el 21 de novembre de 1858. La polca va ser dedicada al baró Carl Ludwig von Bruck (1798-1860), ministre de finances austríac des del 1855 fins al seu suïcidi, el 1860. A la part mitjana de la polca, Strauss repeteix la tornada d'una cançó popular de taverna, de Johann Fuß, que era molt popular en aquella època, i que deia: “*Que m'importa, que m'importa, si tinc els diners o no!*”. A més a més, també hi evoca el so que les ampolles de xampany fan en obrir-se. Així doncs, ara sí, encetem el 2023 alçant la copa i brindant per tot allò que ens espera.

Gemma Ventura Farré

Biografies

Marga Cloquell, soprano

Nascuda a Mallorca, va començar els estudis musicals amb Eulàlia Salbanyà, va ingressar al Conservatori Superior de Música de les Illes Balears i es va formar amb Antoni Aragón, Carmen Bustamante, Alejandro Zabala i Josep Ribot. Més tard es traslladà a Viena per rebre els consells de Ruthilde Boesch i va ampliar estudis al Conservatori Superior del Liceu amb Dolors Aldea i Marta Pujol.

També ha participat en *masterclasses* amb Enrico Facini, Amelia Felle, Ana Luisa Chova, Ileana Cotruba, Fiorenza Cossotto, Jaume Aragall, Giulio Zappa, Armando Krieger i Dalton Baldwin. Fou premiada en el XVII Concurs de Cant de l'Associació Amics de l'Òpera de Sabadell i va guanyar el primer premi del XVIII Concurs de Cant Mirna Lacambra. Ha guanyat el primer premi de la VII edició del Concurs Internacional de Cant Líric Germans Pla-Ciutat de Balaguer. També va rebre el premi del públic i la Beca d'Estudis de l'Escola d'Òpera de Sabadell. Igualment, fou guardonada amb el premi solista de l'Orquestra Simfònica del Conservatori Superior de les Illes Balears durant seva estada al centre.

En l'àmbit simfònic ha estat convidada per interpretar *El Messies* de G. F. Händel, *Gloria* d'A. Vivaldi, *Missa brevis* de J. Haydn, *Missa en Sol* de R. Vaughan Williams, *Exultate jubilate* i *Missa de la coronació* de W. A. Mozart, *Requiem* i *Messe base* de Fauré, *Ein deutsches Requiem* de J. Brahms, *Passió segons sant Joan* i *Missa en Si menor* de J. S. Bach, *Novena Simfonia* i *Missa en Do major* de L. van Beethoven i *Issaiah* de S. Anderson. Participa en cicles dedicats al lied i cançó de concert al costat de les pianistes Marta Pujol, Ricardo Estrada i Andreu Riera.

En l'àmbit operístic començà formant part de la Jove Companyia d'Òpera del Conservatori del Liceu amb el paper de Fanny de *La cambiale di matrimonio* i Mimì de *La bohème* al Barcelona Opera Studio. En la seva trajectòria destaca el debut com a Lucia de *Lucia di Lammermoor* a l'Òpera de Sabadell amb l'Orquestra Simfònica del Vallès, amb gran èxit de públic i de crítica. Posteriorment ha interpretat Pamina i Papagena de *Die Zauberflöte*, Kate Pinkerton de *Madama Butterfly*, Nannetta de *Falstaff*, Frasquita de *Carmen*, Paggio de *Rigoletto* al Théâtre du Capitole de Tolosa de Llenguadoc, amb direcció del mestre D. Oren. També, al mateix teatre, ha participat en el rol d'Irene de la sarsuela *Doña Francisquita*, dirigida pel mestre J. Caballé-Domènech i Emilio Sagi. A Itàlia debutà com a Susanna d'*Il segreto di Susanna* i seguidament va reestrenar el rol de Matilde de la sarsuela *El reloj de Lucerna* al Teatre Principal de Palma. Va debutar en Violetta de *La traviata* al Palau de la Música Catalana, on també ha cantat Francina de *Cançó d'amor i de guerra*, Micaëla de *Carmen* i Mimì de *La bohème*.

Orquestra Simfònica del Vallès

© Lorenzo Duaso

Va néixer el 1987 en el si de l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell i molt aviat s'estructurà com una societat anònima laboral, en què els treballadors en són alhora els propietaris. La seva activitat se centra a la ciutat de Sabadell, amb una temporada pròpia i com a orquestra del circuit Òpera a Catalunya, i al Palau de la Música Catalana, amb el cicle de concerts Simfònics al Palau. N'han estat directors titulars: Albert Argudo, Jordi Mora, Salvador Brotons, Edmon Colomer, David Giménez Carreras, Rubén Gimeno i James Ross. Des del setembre del 2018 ho és Xavier Puig. Ha rebut el Premi Nacional de Música 1992, atorgat per la Generalitat de Catalunya, i la Medalla d'Honor 2012 de la ciutat de Sabadell.

Oliver Díaz, director

Després de cursar els estudis de piano al Peabody Conservatory de la John Hopkins University, va ser premiat amb la prestigiosa beca Bruno Walter de direcció d'orquestra per estudiar a la Juilliard School of Music, amb mestres de la categoria d'Otto Werner Mueller, Charles Dutoit i Yuri Temirkànov.

En tornar dels Estats Units va fundar l'Orquesta Sinfónica Ciudad de Gijón i la Barbieri Symphony Orchestra, tot ocupant en ambdós casos el càrrec de director artístic i titular.

En la seva carrera ha dirigit la majoria de les orquestres espanyoles de primera línia, com l'Orquesta de Radio Televisión Española, Orquesta Sinfónica de Castilla i Lleó, Orquesta Sinfónica del Gran Teatre del Liceu, Orquesta de la Comunitat Valenciana i Orquesta Sinfónica de Madrid, així com la Real Filharmonía de Galícia, Orquesta d'Euskadi, Oviedo Filarmonía, Orquesta Sinfónica de Galícia, Orquesta Sinfónica de Bilbao i Orquesta del Principado de Asturias, per esmentar-ne algunes. Fora de les nostres fronteres ha treballat amb l'Orchestre de Montecarlo, Orquesta Filharmònica de Belgrad, New Amsterdam Symphony, Cluj Philharmonic Orchestra –amb la qual ha tingut una col·laboració freqüent–, Orquesta Filharmònica Russa i Orquesta Nacional del Perú.

També ha treballat en importants teatres d'òpera espanyols, com el Palau de les Arts de València, Teatro Campoamor, Teatro de la Zarzuela, Teatro Real, Gran Teatre del Liceu i Teatro de la Maestranza, i fora de les nostres fronteres, al Teatre alla Scala de Milà, Teatro Romà d'Aurenja, Royal Opera House de Muscat (Oman) i ha estat el primer director d'orquestra espanyol a debutar al fossat del prestigiós Teatre Helikon de Moscou.

Ha estat convidat a dirigir en prestigiosos festivals, com el Festival Internacional de Santander o Les Chorégies d'Orange. Actualment és el director artístic del Malta Summer Festival.

Entre el 2015 i el 2019 va ocupar el càrrec de director musical del Teatro de la Zarzuela de Madrid, i és membre fundador i vicepresident de l'Asociación Española de Directores de Orquesta (AESDO).

Els darrers anys ha desenvolupat la seva doble faceta de compositor i arranador en produccions al Teatro de la Zarzuela i en un projecte especial de l'Orquesta de Radio Televisión Española.

També et pot interessar...

Nadal al Palau

Divendres, 06.01.23 - 18 h

Dissabte, 07.01.23 - 18 h

Sala de Concerts

Companyia Borja Ytuquepintas, art amb
sorra

Luis Posada, narrador

Orquestra Simfònica del Vallès

Rubén Gimeno, director

P. I. Txaikovski: *El trencanous* (selecció)

Preus: de 28 a 48 euros

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Calaf Grup – Cardoner Grup – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Deloitte – Eurofirms Group – FC Barcelona – Fundació Antiques Caixes Catalanes – BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadris – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme, S.L. – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Marta Barnes – professor Rafael I. Barraquer Compte – Mariona Carulla Font – Lluís Carulla Font – Carlos Colomer Casellas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarissas – María José Lavin Guitart – Anna Saura Miarnau – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – M^a. del Carmen Pous Guardia – Josep Colomer Maronas – Joaquim Uriach Torello

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

